

[Stegger Nielsen.]

personalets Sygekasse til en velvillig Behandling, foreløbig i et af det høje Ting hertil nedsat Udvalg.

Jørgen Jørgensen: Som den højtærede Socialminister sagde i sin Fremsættelsestale, drejer dette Lovforslag sig i høj Grad om Teknik og Administration, og jeg vil gerne begynde med at sige, at jeg har med overordentlig stor Tilfredshed studeret den blaa Betænkning, som paa en fyldig og klar Maade stiller Tingene op, saa at man kan faa Udbytte af at læse den; den er altsaa ikke alt for tungt fordøjelig og kunde tjene som Forbillede for den Slags Redegørelser, der ofte ikke er saa let tilgængelige, i alt Fald ikke for Mennesker, som ikke er overbegavede, og hertil regner jeg mig selv.

Om Spørgsmaalet Begravelseshjælp har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre. Jeg finder det i høj Grad naturligt at lovfæste en Tilstand, der ad frivillig Vej er blevet skabt gennem Aarene stort set over hele Landet, saa at smaa Enklaver ikke skal kunne vanskeliggøre eller maaske endog slaa hele Administrationsapparatet i Stykker med det Resultat, at mange Mennesker falder ud af en Forsikring, som de maaske har betalt til gennem en Aarrække. Jeg gaar ud fra, at Lovforslaget bliver underkastet en Udvalgsbehandling, under hvilken man muligvis kan faa Oplysning f. Eks. om, hvorvidt den stipulerede Begravelseshjælp dækker den paagældende Udgift. For os, der bor i Landkommunerne, er det ganske forbavsende, hvad Begravelser i Bykommunerne koster, vi kan slet ikke forstaa, at det kan løbe op til saa mægtige Beløb. Det er altsaa ikke noget, jeg anmoder Ministeren om et Svar paa her — jeg gaar ud fra, at vi kan vende tilbage til Sagen. Jeg er enig med den højtærede Socialminister i, at den eneste Udgift, det offentlige faar, er den øgede Udgift til Kontingenthjælp, og det er jo et relativt ringe Beløb.

Om Lovforslagets anden Del, Kontrollen med Sygeforsikringens Opretholdelse, vil jeg gerne bruge den Vending, at det er en Gangkurv, man her giver dem, som ikke vil opfylde deres Forpligtelser. Dette er der maaske ikke noget at sige til. I hvert Fald er der ikke noget at sige til, at Sygekasserne sikrer sig, saa godt de kan, og jeg tror heller ikke, der er anden Maade at behandle disse Mennesker paa end den, der her er foreslaaet. Det ulykkelige ved det er jo, at vi, der har med den daglige Administration at gøre, mange Gange møder dette, at det kan være vanskeligt for mange Mennesker at

klare deres Forpligtelser. Dette er imidlertid for intet at regne mod det Arbejde, som de Mennesker, der ikke vil passe deres Forpligtelser, paafører Administrationen. Den højtærede Minister gjorde nogle venlige Bemærkninger om, at Kommunerne ikke har været alt for ivrige til at foretage Opkrævningen af de Bøder, der paalægges. Nej, vi er jo, ligesom andre Mennesker, ikke saa gode, som vi burde være, men det er nu nogle haarde Krabater at have med at gøre, disse Mennesker, for mange af dem har den Indstilling, at hvis de kan smutte fra os baade med Hensyn til Skat og Bøder, gør de det, og derfor er det vel nok rigtigt, at det nogle Steder har skortet paa Ivrighed. Jeg vil nu alligevel som Kommunalmand have Lov til at sige, at mange Gange har det heller ikke været muligt at løse Opgaven paa en tilfredsstillende Maade. Jeg hilser med Glæde de Lempelser, der her gives Kommunerne. Jeg synes, det er rigtigt, at man nu stopper op ved 40 Aars Alderen, saa maa det være Slut med Langmodigheden over for disse Mennesker. Det, der indføres nu, kan man vel kalde en yderligere Kontrol med de kontrollerende: Sygekasserne, Folkeregistrene og Kommunerne, men de, der ikke vil betale, slipper stadig paa samme Maade, som de altid har sluppet. Det er nu ikke i Overensstemmelse med mit Temperament. Jeg mener, at man i et Samfund som vort skal stille sig overordentlig forstaaende over for de Mennesker, der vil opfylde deres sociale og solidariske Forpligtelser over for vort fælles Samfund. De andre mener jeg derimod, at man maa bedømme paa en noget anden Maade.

Det Samarbejde, som nu tilsigtes mellem Sygekasser og Folkeregistre, er den eneste virkelig mulige Vej at gaa. Hos os har vi ordnet det paa den Maade, at Sygekasserne fører Folkeregisteret, og det er i Virkeligheden en ganske fortrinlig Ordning i en Landkommune. At det ikke kan gøres i en Bykommune, er jeg fuldkommen klar over.

I Forordet til den gamle Socialreform, den, som vi kunde slaa op i i Søvn, og som vi lærte i Aarene fra 1933, indtil man begyndte at lave om paa den, stod der, at man skulde administrere lige langt fra Brutalitet og Øllebrødsbarmhjertighed. Jeg har i min Praksis set Eksempler paa, at Folk ligefrem ikke har villet klare deres Ting, og at man ikke ved at tale med dem har kunnet faa dem til at forstaa, at det, de gjorde, var noget, som ordentlige Mennesker ikke kunde være bekendt. Nu er den Hjælp, der ydes ikke-sygekasseforsikrede,